

Min model til hvordan vi skaber en bedre Verden.

Er baseret på Altets, "som vi kalder for Guds" organisering af det åndelige Rige.

Erling Stougaard Nielsen Fredag den 12. december 2014.

Derfor er jeg nødt til at beskrive hvordan det onde i verden er organiseret, og kan bekæmpes for at kunne skabe det modsatte, en bedre verden.

Dette gør jeg på basis af bøger som "Afghanistan og Taleban" af Frederik Barth, og "Saddam – Fyrsten fra Tikrit" af Helle Lykke Nielsen, m.fl.

Uddrag af "Kanaliseringer – Hvordan livet også kan leves"

Oppe i den verden hvor Altet er stærkest - den verden i kalder for den åndelige verden, Har vi opdelt godhed og ondskab i to meget klarer verdener. Den gode lever ikke i himlen og den onde i helvede. Sådan er der ikke.

Heroppe er der hele riger som består af engle eller dæmoner.

Der findes hele riger med enten lys eller mørke. - Men det som begrænser rigerne er hvilken følelse sjælen besidder i sig selv. - Er det kærlighed lever det i lyset. - Er der frygt lever det i mørket I vælger selv hvilket rige I vil tilhøre når I dør. - Alt efter det liv I har levet, vil din sjæl gøre op med sig selv hvad den næste opgave for sjælen skal være.

**Lige såvel at der findes medarbejdere for lyset - findes der medarbejdere for mørket.
Hver har sin funktion. - Lysets er at give kærlighed - hvor mørkets er at give frygt**

Mørkets Engle

Om Gud, Altet kan føle had?

Da jeg både er lys og mørke kan jeg selvfølgelig føle had. Men det er kun mørket som lever og udvider had. Da jeg står mest for lyset, prøver jeg at mindske mørket og dermed hadet. Jeg føler det had der er i mørkerigerne. Det er der intet unormalt eller underligt ved. Jeg ønsker ikke at der skal være mere had - hverken på jorden eller "heroppe." Jeg ønsker at I alle forstår, at det som skabte jer også skabte alt det i forsøger at forsage. Ja Gud skabte Satan. Sådan er det simpelt hen. Nord og Syd.

Gud vælger ikke at føle had, men vælger at forstå grundlaget for hadet. Den del af Altet der er i lyset, af lyset - den del føler aldrig had. Den del som er i mørket vælger at lade had være en følge af den frygt som mørket er skabt af. For den lyse del af mig, ville det, at føle had ikke være en synd, men det ville være uhensigtsmæssigt, fordi jeg blot spænder ben for mig selv. Men ikke nogen synd. Og nej - Lyset føler aldrig had.

Jeg tilgiver alle synder med kærlighed, fordi jeg kan se de aftaler jeres sjæle gjorde før jeres krop og sind blev skabt.

Der er en smule rigtigt i at, det er **uhensigtsmæssigt at gå imod visse love om livet**. Men der er ikke en synd. Husk, at nogle gange bliver lyset nødt til at gøre brug af mørket for at udvide lyset.

På det niveau I er nu, bliver Jeg nødt til at arbejde igennem veje I nok aldrig helt forstår. En af de veje er, at **tillade nogle personer at gå imod disse love - med lysets velsignelse. At mennesker vil gøre mørkets gerninger for lyset**. I bad Hitler om at dræbe tusindvis af mennesker, så I kunne se hvor koldt det var. Så I skulle **huske** at der skulle sættes grænser. Der er stadig rigtig mange steder i verden, hvor personer som Hitler regerer og fører død og ødelæggelse for øjnene af hele verden, uden at de **rigtige værktøjer bliver sat ind for at stoppe det forfærdelige spild af liv**.

Kærlighed er ikke at sørge for sig selv og kun sig selv. Kærlighed er at sørge for sig selv, ved at sørge for, at dem som skal sørge for du kan elske dig selv, har det godt.

Noget af det første der skal gøres noget ved, er dødsstraf, fordi det netop er Satans værktøj. Det er starten af den onde spiral. der er da langt mere mening i at give denne morder alt den kærlighed personen behøver, for at kunne angre sine handlinger. Derefter fuldstændig omlægge livet, så personen lever sit liv i lyset. Og måske endda forkynder lyset. Kærligheden er simpelthen det stærkeste værktøj der findes.

Jeg straffer ikke folk. Ikke på vilkår. Jeg er en tilgivende Gud, som aldrig vil udmåle en straf for dit og dat.

Jeg vil sørge for, at alle væsener forstår, at hvad de foretager sig, kommer til at vende tilbage mod dem selv. Det I tænker og gør tiltrækker I også. Kærlighed tiltrækker kærlighed, Frygt avler frygt. **Jeg straffer ikke jer, det gør I selv.**

Hvorfor skulle jeg straffe jer, for at være det I alle er blevet sat på jorden for at udforske? Nemlig lyset og mørket? I skal bestå af lige meget hver - dog en lille smule mere af lyset. Jeg bifalder enhver gerning I end måtte foretage jer.

Hitler gik ustraffet hen, ligesom så mange andre personer, som I mener kun kunne havne i helvede. Han befinder sig i mørkerigerne, fordi han ikke formåede at tilgive en masse situationer og ugerninger.

Det er ikke Hitler som er "problemet", men alle dem som ikke formår at tilgive. Fordi hvis du ikke kan tilgive, synes livet svært at leve. Alle har ansvaret for sig selv og andre, og I kan ikke pege på en enkelt person og give denne skylden for alle ugerninger denne end måtte have gjort. Der ligger altid noget bag. Alle gerninger har en forhistorie. Alle ugerninger er gjort med frygt, hvorimod alle gode gerninger er gjort med kærlighed.

Jeres samfund opfostrer mennesker, der kan gøre ugerninger. Fordi I ikke giver disse mennesker nok kærlighed til at kunne udvikle sig selv. Så bliver dette menneske et produkt af sit samfund. Forstå at deres gerninger var gjort med frygt, og det i virkeligheden er dem som har brug for en kærlig hånd.

Tilgiv og giv mere lys. Fordøm og giv mere mørke. Yin og Yang.

Ingen skal fortælle jer hvad I må tænke eller ikke tænke - så længe I kan stå inde for jeres egne tanker og handlinger, er det godt nok. Det værste der kan ske er selvfordømmelse. Dette sker, når

flere og flere begynder at fordømme jer. Hvis de fortæller jer at I lever et liv forkert, og I bliver nødt til at indordne jer efter deres værdinormer.

I har valgt hvordan I vil leve jeres liv, og pludselig kommer der nogle som skal diktere hvorledes det bør leves.

Selvfølgelig skal loven overholdes. Så hvis I er uenige med en lov, er det jeres pligt at gøre jeres samfund opmærksom på, at I er uenige med denne lov. **Fordi den som tier samtykker.**

Der findes ingen religion på jorden, som har sandheden.

Alle religioner har fejlet.

Ingen af jeres trosretninger har hele sandheden med, eller endnu værre, har undladt den fulde sandhed. Nogle religioner har valgt at omdefinere de hellige ord. Har valgt at fortolke kærlighed som had. Fortolke mord som tilladeligt og et godt redskab, for at kunne fremme sin egen sag.

(Her tænker Alter uden tvivl på Islam som nogle misbruger til drab på frafaldne muslimer, og terror mod anderledes tænkende over hele kloden.)

Jeg er ikke en Gud som straffer folk. Jeg er en tilgivende Gud, som aldrig vil udmåle straf for dit og dat. Jeg vil selv sørge for, at alle væsener forstår, at hvad de foretager sig, kommer til at vende tilbage mod dem selv. Det du tænker og gør tiltrækker du også. Kærlighed tiltrækker kærlighed, frygt avler frygt. Jeg straffer ikke jer, det gør I selv.

Hvis I begynder at se alting med kærlighed i stedet for frygt, ville I heller ikke opleve alle de ugerninger. I vil opleve et samfund bygget på forståelse og accept.

Ingen skal fortælle dig hvad du må tænke og ikke tænke - så længe du kan stå inde for dine egne tanker og handlinger, er det godt nok. Det værste der kan ske er selvfordømmelse. Dette sker, når flere og flere begynder at fordømme dig. Hvis de fortæller dig, at du lever et liv forkert, og du bliver nødt til at indordne dig efter deres værdinormer. Du har valgt hvordan du vil leve dit liv, og pludselig kommer der nogle som skal diktere hvorledes det bør leves. Selvfølgelig skal loven blive overholdt. Så hvis du er uenig med en lov, er det din pligt at gøre dit samfund opmærksom på, at du er uenig med denne lov. Fordi den som tier samtykker. På samme måde samtykker du også over for andre, som fordømmer dig, hvis du ikke bevidst sender al den kærlighed til disse mennesker. Hvis du godtager deres fordomme, bliver løgn til sandhed og sandhed til løgn.

I er blevet bedre til at acceptere, at ikke alle er ens, men I har lang vej endnu.

Start med jer selv, Altid jer selv først. Hvis alle var ens, hvis alt var ens, ville alt være så simpelt. Ingen vil kunne sige noget om nogen. Men er det at leve livet? Det mener jeg ikke. Det er at leve som robotter. I er ikke blevet skabt som maskiner, som blot skal adlyde enhver ordre jeg sender jer. I skal adlyde jer selv og ingen andre.

(Her taler Altet også imod Islam som kræver ubetinget underkastelse for deres gud. Idet ingen kritik er tilladt.)

Mange vil komme til at kritisere denne bog hårdt.

De har meget at lære endnu. Bogen er netop tiltænkt dem – de er bare ikke klar til visdommen endnu. Det bliver de måske en dag. Fordi ægte visdom altid er en svær rejse. Jeg vil ikke omskrive sandheden, lade den være lettere at sluge for jer. Jeg er ikke en Gud som holder dig eller nogen for nar. Jeg siger tingende som de bør siges.

På den måde kan I rigtig lære. Der er utvivlsomt information, som mange vil affærdige, fordi de har været vant til at følge en anden information, der ligeledes har givet sig ud for at være fra Altet. At der er misvisende information, at der er løse tråde.

(Ja, dette er korrekt, alle religioner har skabt deres eget guds ord som alle er misvisende information, fyldt med selvmodsigelser og ulogiske påstande, udråbt som sandheder, hvad de ikke er. Da de ikke kommer fra det sande Altet. Men fra menneskeskabte guder.)

Det er derfor igen vigtigt for mig at fremkomme med et umådeligt stort ønske. Ja, faktisk en dyb bøn til dig. **Dan din egen virkelighed. Lad ingen eller intet diktere for dig hvordan du skal leve, men vælg selv om du vil lære af den visdom der findes overalt i jeres verden, således du lettere kan acceptere hvordan du bør leve.**

Og accepter, at du ikke rejser dig op på et højere plan ved at dræbe dem, som går imod din tro. **(Sådan som Islam "hadets religion" i sin mest inkarnerede ondskab, kræver det af sine tilhængere.)** Hav plads til hinanden, så du giver plads til dig selv.

Du skal ikke være bange for, at vi ikke kommer til at tale sammen igen. Vi er altid i kontakt husker du nok. Du kan ikke undgå at være i kontakt med mig. Intet kan undgå Altet.

Du, ligesom alle andre på jeres Jord er velsignet med en eller flere guider, der dagligt forsøger at sende jer umådelige store mængder af ubetinget kærlighed. Det er blot et spørgsmål om jeres hjerter er åben overfor deres kærlighed. Nej hverken du eller nogen anden kan få mig til at tage mine ord i mig igen. Men jeg har intet problem med at se ny visdom, der senere kan gøre, at jeg må flytte på min virkelighed.

Jeg vil altid være her hos dig, give dig ubetinget kærlighed og give dig forløsning, for jeg er Gud, Altet.

**Den bog Altet taler om er "Kanaliseringer – hvordan livet også kan leves"
Udgiver Forlaget Lyset I/S Forfatter den unge clairvoyante Daniel Larsen 2008**

Frihed og tolerance er hinandens forudsætninger

Det er korrekt når den østrigske filosof **Karl popper** skriver i **"Det åbne samfund og dets fjender"**, at der også må være grænser for tolerance; hvis der hersker en ubegrænset tolerance i et samfund, så fører det nemlig i sidste ende til, at tolerancen bliver likvideret. Derfor må et liberalt demokrati være parat til at forsvare sig mod de intolerante. Det betyder imidlertid ikke, at de intolerante og deres ytringer skal kriminaliseres.

Den engelske **oplysningstids** tænker og filosof **John Locke** (1632-1704) ville for eksempel kun udstrække tolerance til dem, der selv er tolerante. Han gik ind for at stat og kirke skal

være adskilt, og at der skal være tolerance over for forskellige religioner. Grunden er for det første, at det alene er statens opgave at sikre menneskers liv, frihed og ejendom, og at det derfor er forkert med magt at tvinge borgerne til at slutte sig til den ene eller den anden overbevisning. For det andet kan en religion kun erhverve nye sjæle gennem en fredelig overbevisning; frelsen skal være selvvalgt af den enkelte og kan ikke være påtvunget.

"De intolerantes frihed bør kun begrænses, når de tolerante har grund til at tro, at deres sikkerhed og det tolerante samfunds frihedsinstitutioner er i fare" – som John Rawls formulerede det.

Jeg er helt enig i et samfund bygget på frihed og tolerance er der ikke plads til de intolerante, når de prædiker intolerance. Eller som Altet udtrykker det, "døm ikke at du selv skal dømmes".

Det er nødvendigt at skabe en verden hvor lyset og ikke mørket er det dominerende, en verden uden had og frygt, og uden de intolerante fanatikere, der tror, de alene vide, og at alle vi andre er vantro, og skal udryddes.

"Et menneske, der kun vil det gode, må gå under blandt de mange, der ikke er gode. Derfor må en fyrste, der vil bevare sin magt, være i stand til ikke at være god, og at anvende det gode eller det ikke gode, eftersom omstændighederne kræver det."

Niccoló Machiavelli (1532)

I Platons Staten hed det således at: "Så har vi altså, min ven, brug for en stat... der kan rykke ud og kæmpe med angriberne til forsvar for hele vor ejendom... Altså må det være vor opgave... at udvælge, hvilke naturer og hvad slags naturer, der er egnede til at vogte et samfund... Men hvor skal vi lade dem blive opdraget?"

Platon 360 f. Kr.

Hvordan kan på én gang sikre orden og frihed i det offentlige rum i en fri stat? For Machiavelli var løsningen såre enkel, for som han sagde. ***"Man må enten vinde mennesker for sig eller også udrydde dem"***

Eller bruger den model som Altet, bruger, i den åndelige verden.

Skab et nyt lysets rige, funderet på kærlighed og tolerance, som et selvstændigt samfund, et territorium, en nation, et imperium.

Hvor mennesker uden had og frygt kan bosætte sig og leve i fred uden fare.

Hvor grænserne opretholdes militært, politisk og med god regeringsførelse, menneskerettigheder samt økonomisk og social udvikling og naturbeskyttelse ressourcebeskyttelse, dvs. forme hele det civile samfund og dets politiske og moralske konstitution.

John Locke (1632-1704)

Lockes grundsynspunkt var, at alle mennesker som udgangspunkt er født med en umistelig ret til ***"liv, frihed og ejendom"*** – altså til ikke at blive slået ihjel, til ikke at blive udsat for

vilkårlig tvang fra andre og til ikke at blive frarøvet retmæssige besiddelser. **Det er statens opgave at beskytte disse rettigheder**, og mennesker kan kun tænkes at ville give deres samtykke til en stat, der gør netop det. **En stat, der omvendt krænker disse rettigheder** – selv når det er for et godt formål – **bliver illegitim, og når det sker, har borgerne ret til at gøre oprør.**

Militær etik og ledelse i praksis (i uddrag)

Risikoledelse i de "politiske krige" side 34

I de nye "politiske krige" skal den militære indsats ikke bare skabe sikkerhed. Den skal også fremme god regeringsførelse, menneskerettigheder samt økonomisk og social udvikling, dvs. forme *hele* det civile samfund og dets politiske og moralske konstitution. Den militære etik bliver derfor et spørgsmål om at forhandle værdier og skabe mening i det offentlige rum.

I et operativt perspektiv taler man om i den forbindelse om "*fuldspektrumoperationer*" og en "*effektbaseret tilgang*", der ikke grund drejer sig om at vinde militær overlegenhed og kontrol over et bestemt område, men i lige så høj grad om at øve indflydelse på hele det politiske, økonomiske og sociale system.

Som en konstabel fra RC(S)ISAF 3 pointerer: "*Man sætter meget på spil for at hjælpe andre. Man véd godt, at man kæmper i andre lande – ikke for danske grænser, men for at passe på de værdier, vi repræsenterer*".

Jacob Holt Verdensberømt foredragsholder og forfatter til bogen Amerikanske billeder

"Kun ved at integrerer sig med sine fjender og forstå dem indefra kan man ændre dem."

"Ku Klux Klan er ikke fyldt med had, de er fyldt af smerte over egen forarmelse. Hvem er KKK og de unge vrede, sorte mænd? Det er unge mænd, hvis eneste magt er maten til at skræmme os andre".

"Ku Klux Klan ved da godt, at de bare har klovne hatte på. Først og fremmest vil de have os andre til at elske dem. Hvis de ikke kan få det, vil de have andre til at give dem opmærksomhed. Hvis de ikke kan få det, vil de have andre til at frygte dem. Smertens børn tager klovnehatte på, eller rygmærker og tatoveringer på, for når de ikke kan få vores kærlighed, elsker de at få vores had. Det nødråb efter kærlighed og opmærksomhed kommer destruktivt."

"I dag må man ikke kalde folk for ofre i det danske samfund, men det er altså en meget empatisk tilgang at kalde folk ofre for lidt kærlighed, for så bliver man tvunget til at finde noget formildende ved dem, som truer eller angriber en selv."

"Hvis jeg opfatter et andet menneske som undertrykt af smerte, i stedet for som en led satan, så er min ikke-fordømmende tænkning også med til at forme hans egen selvforståelse. Så smelte selv de værste kriminelle for vore fødder og angriber os ikke." "Og vi er jo altså alle selv undertrykt af noget i perioder, mange tror de er frigjorte, men de er undertrykte af arbejdspress, og stress, og frygt, uden at de selv har opdager det."

"Det er lidt uværdigt at opfatte folk som ofre. Sidste år var jeg venner med Bandidos og var med til deres julefrokost, og så kom jeg til i en senere tv-udsendelse at sige til en fordømmende journalist, at Bandidos var nogle fine mennesker, som var ofre for vanskelige barndomme og var

i gang med magtesløshedens magtdemonstration. Sådan vil de selvfølgelig ikke ses, de ville opfattes som store stærke mænd. Så jeg kom lidt i **bad standing** hos Bandidos.”

”Alle de der superliberalister siger, at nu må folk tage sig sammen og tage ansvar for sig selv. De kalder mig naiv. Men jeg har set nok skadede mennesker til at kunne konkludere, at folk ikke kan ændre sig selv, uden omgivelserne også ændrer sig, det er SÅ naivt at tro andet. Superliberalisterne er de sande naivister når de tror, at man ikke er påvirket af sine omgivelser.”

I uddrag fra Mit Latinamerikansk eventyr af Lis Andersen 1981

Side 23.- Inkafolket har sit navn fra den herskende quechua-klan, der netop stammede fra Cuzco. Den kaldte sig **inka**, hvilket betyder fyrste. Det var derfor kun fyrsterne, der var inkaer, og ikke folkets menige medlemmer.

Skønt vi vel i dag vil benævne inkariget styreform for en stramt organiseret statsocialisme, og skønt riget ekspanderede så kolossalt, dræbte man i erobningskrigene aldrig flere fjender end højst nødvendigt, hvilket skulle have sin årsag i, at inkafolket aldrig selv havde oplevet nederlag og undertrykkelse. Derfor var trangen til hævn og gengældelse dem fremmed.

De fem dødssynder i inkarigets statsamfund var: **løgn, tyveri og dovenskab, snigmord og skørlevned**. Alle de folk og stammer, der med tiden blev indlemmet i inkariget, blev i realiteten behandlet ret menneskeligt, fik f.eks. lov til at beholde deres egen religion, blot de gik ind på at anerkende Solen majestæt. Men naturligvis måtte de underkaste sig inkaernes love og måtte også lære deres sprog.

Dersom nogen del af et erobret samfund viste sig obsternasig, blev rebellerne simpelt hen forflyttet til et øde og ufrugtbart sted, hvor de måtte gå i gang med at opdyrke jorden under vanskelige betingelser. **Dette lyder som et probat middel**. I stedet flyttede man loyale landsbyer ud i de urolige distrikter – **og det hjalp!** De overvundne folk var desuden imponeret over at få del i rigets udstrakte sociale forsorg for alle syge, uarbejdsdygtige, forældreløse og enker.

Fyrsten, som til titlen af inka føjede betegnelsen *capac*, hvilket betyder den evindeligt stærke, var af en slægt, der blev antaget for at nedstamme direkte fra landets mest højagtede og tilbedte gud, nemlig Solen selv, hvorfor han kaldte sig for Solens søn.

Et øjenvidnes beretninger

Side 33. – Den nedskrevne beretning til Pizarros erobring af Peru, 1532 og forfatter til Lene Karin Jensens uofficielle oversættelse af *”Guldet fra Caxamalca”* er ridderen og den senere munk *Domingo de Soria Luce*. ” Opfyldt af betagelse beskriver han sit første indtryk af den ufatteligt rige og højtstående *”kultur, disciplin og dannelse”*, der mødte ham der.

”Inkaen Atahualpa. Han havde et kønt ansigt med et sælsomt krystalklart udtryk og så ud til at være ca. 30 år gammel. Skikkelsen var kraftig og harmonisk, hans væsen bydende, men samtidig af en finhed, som overraskede os.

Selvfølgelig blev der også løjet om inkaen. Gang på gang blev han af spanierne udsat for de værste beskyldninger for hensynsløse mord og bedrageri, for ikke at tale om blasfemi, over

for den hellige katolske kirke. På den måde regnede nemlig Pizarro med lettere at kunne få overtalt sine soldater til at *"befri"* det indianske folk for *"sådan en djævel"*.

De Luce blev imidlertid så betaget af inkaens skønhed, værdighed og mildhed, at han ved en lejlighed vovede at kommentere nogle af de usandfærdige beskyldninger med ordene: *"Dette, som så megen andet jeg har hørt, er intet andet end tom og ondsksfuld snak, som tjente til at tilsmudse billedet af fyrsten."* Bevægende er det at læse hans beskrivelse af den første gang, han så inkaen smile. *"Et smil gled hen over Atahualpas ansigt. Jeg bemærkede senere ofte dette smil, og det greb mig hver gang på en besynderlig måde."*

... "Ejendom var et begreb, der for disse mennesker havde en anderledes betydning end noget andet sted i verden, en opfattelse der virker eventyragtigt og foruroligende på os."

Forfatterens beskrivelse af inkaen, som han ligesom med guldet gang på gang vender tilbage til, er ligeledes præget af undren og ærefrygt, dog på en helt anden måde. Han havde efterhånden fået talrige beviser på, at inkaen med rette blev opfattet som det højeste menneske, guddommeligt, ja den største af alle. Herom skriver han blandt andet:

"Fra ham udgik velfærd, ulykke og smerte, al nåde, al værdighed og al ejendom. I den frynsede borla bar han to fjer fra den sjældne fugl Coraquenque, som levede i en ørken mellem bjergene og kun måtte dræbes med det formål at smykke det fyrstelige overhoved. Det er blevet mig fortalt, at folket havde slået sig ned dér uden lys og uden love, mens tiderne endnu var grå."

*Da forbarmede solen, menneskets moder og store lyskilde, sig over de elendige forhold og sendte to af børnene ud, for at de kunne bringe det civiliserede livs velsignelser. Det overjordiske par, broder og søster og samtidig mand og kone, drog over de store sletter. De bragte en gylden kile med sig, og det var blevet dem befaleet at oprette en bolig på det sted, hvor kilen, uden at møde modstand, kunne trænge ned i jorden. **Jfr. Side 169.** Ifølge myten gik det sådan til, at Viracocha gav det første menneske par, *Manco Capac* og *Mama Ocllo*, som var mand og hustru samtidig med at være søskende, en gylden stav med opfordring til at slå sig ned, hvor de fik held til at plante den i jorden **jfr. Side 37.** I den frugtbare Cuzco-dal gik miraklet i opfyldelse, den gyldne kile forsvandt af sig selv ned i jorden.*

Fra disse to lysende væsener stammede inkaen, og alt land tilhørte ham." Efter at have beskrevet den imponerende sociale forsyn, det altomfattende fællesje og det gennemgribende fællesskab i de kollektive landsbyer, omtaler han, hvorledes folket sørgede for dyrkningen af den del af ageren, der specielt var inkaens.

"Til sidst blev der sørget for inkaens ager af hele folket i højtideligt fællesskab. Ved daggry blev der fra et tårn kaldt til samling, og mænd, kvinder og børn kom til syne i deres bedste tøj og forrettede muntert dagens arbejde for deres herre, imens de sang deres gamle sange. Således har man fortalt mig, og det er sandt."

Lidt efter vender de Luce tilbage til fællesjeet, som åbenbart forekommer ham helt ufatteligt. Og for at gøre læseren forståeligt hvor omfattende det i virkeligheden er, remser han op: *"Fællesje var bjergværkerne, smelteovne, savværkerne, vindmøllerne, stenbruddene, broerne, gaderne, skovene, husene og haverne. Ingen kunne blive rig. Ingen kunne rammes af fattigdom. Ingen ødeland kunne i overdådigt humør ødsle sin formue bort. Ingen spekulant kunne ødelægge sine børn ved tvivlsomme forretninger. Der fandtes ingen tiggere, ingen snyltere, var det ved et uheld gået tilbage for en mand, hvilket var umuligt ved egen skyld, var*

staten rede til at hjælpe ham, og den ydmygede ham ikke, når den viste ham en velgerning. Den stiledede ham, som loven krævede, igen på niveau med de andre. Ukendte var begreber som ærgerrighed og havepsyge, hvileløshed og den sygelige utilfredsheds-følelse, politisk lidenskab og egoistisk stræben. Personlig ejendom fandtes ikke, alt tilhørte alle, og det hele, ikke kun landet, var inkaens ejendom, dette væsen af himmelsk oprindelse.”

Side 153.- Det står mig klart, at vi i den moderne verden, bør lære så meget vi kan af ovenstående beretning fra det gamle inkarige.

Som børn lever, lærer de.

- **Det barn, der evig og altid møder kritik, lærer at dømmе andre.**
- **Det barn, der lever i en atmosfære af fjendtlighed, lærer at slå.**
- **Det barn, man skammer ud, vil få skyldfølelse.**

MEN:

- **Det barn, der opdrages med tolerance, vil selv blive tolerant.**
- **Det barn, der møder opmuntring, vil selv få selvtillid.**
- **Det barn, man værdsætter, lærer at værdsætte andre.**
- **Det barn, der opdrages med rimelighed, vil selv lade sig lede af retfærdighed.**
- **Det barn, der vokser op i tryghed, vil blive tillidsfuldt.**
- **Det barn, der føler sig godkendt, vil få selvrespekt.**
- **Det barn, der lærer at acceptere andre og at opfatte dem som venner, vil samtidig lærer at tale kærligt til alle mennesker.**

For, STØRST AF ALT ER KÆRLIGHEDEN

Lene Andersen skriver i bogen DANMARK 2030

Side 223. – i uddrag: Eftersom Jorden er rund og med et endeligt areal, giver det ganske enkelt ikke mening, at alle nationer konkurrerer med hinanden. Det er en forældet og pubertær tankegang, hvor verdensøkonomien er et nulsumsspil, og hvor vi insisterer på, at nogle andre skal være taberne. *Vi er nødt til at tænke os om.*

Voksne mennesker samarbejder, **(undtagen politikere, de kæmper om magten)** og de skaber synergi ud af forskeligheder. Gennem samarbejde kan man gøre det samlede resultat større end summen af delene... Det kan opbygge stater og økonomier, og det kan skabe tillid mellem mennesker og gode samfund. Vore sygekasser, andelsmejerier, sogne biblioteker, friskoler og meget mere blev startet af sognefogeder, storbønder, læger, arbejdere og bønder med lange uddannelser, folk gik sammen i små fællesskaber for at løse konkrete problemer for dem selv, deres familier og deres lokalsamfund... At ville skabe velstand er universelt. At ville have det godt, og at andre skal have det godt er universelt

HVAD GØR VI?

Nu har vi haft folkeoplysning i over 150 år. Det må være på tide med en eliteoplysning. Der er for store dele af eliten, som simpelthen er for dum. **Ja, hun har fuldstændig ret. Fordi de tænker alt for snævert.** Det gælder naturligvis ikke kun i Norden, men kloden rundt. Der er for mange mennesker, som sidder i toppen af både samfund, virksomheder og institutioner,

som er vanvittigt intelligente og fantastisk veluddannede, men som alligevel ikke har bredt nok udsyn til at kunne skabe langvarige og bæredygtige resultater i den komplekse verden, vi har skabt. Det er ikke en bebrejdelse, blot en konstatering.

Folkeoplysningens styrke er, at man møder folk fra andre dele af samfundet, og at man derfor bliver udfordret på sin viden og sine holdninger. Derfor er det selvfølgelig heller ikke kun i toppen af vores samfund, tingene skal laves om. Forudsætningerne for et stabilt samfund i fremtiden er en samfundspagt mellem alle dele af samfundet, og vi er nødt til at samarbejde på nye måder.

Nordisk eliteoplysning – samfundsmagneten

Jeg mener det seriøst med den eliteoplysning. Der er masser af viden i toppen af vores samfund om bæredygtige løsninger. Der er masser af viden om økonomi. Der er masser af viden om historie, teknologi, psykologi, mennesket og dets tilbøjeligheder, og om biologi, energi, landbrug, sociologi og alt det, der giver mening i menneskers liv. Men vi mangler at få den viden bragt sammen og koordineret. Vi er ekstremt dygtige i hver vores yderkant af *foragtcentrifugen*, **se side 173.**- men vi får ikke bragt ekspertiserne sammen.

Også her har Lene Andersen fuldkommen ret. Det er tvingende nødvendigt at nedsætte en tænketank på tværs, med alt det ovenstående indhold hun nævner. Blot uden religiøse ledere og politikere, for de er alle, begavede fjolser, som kun kan gøre ting mere komplekse – det kræver genier at gøre det modsatte.

Side 173. - Historien om Vestens udvikling er historien om, at de tre domæner religion, produktion og videnskab har løsrevet sig fra hinanden og hver især har specialiseret sig på netop deres område og er blevet mere komplekse... Hver især har de tre domæner, religion, produktion og videnskab deres egne grunde til ikke at kunne udstå arbejdsmetoderne og tankerne bag det, de andre går og laver. Derfor har jeg kaldt modellen for "*foragtcentrifugen*."

Hvad dumhed angår, kan det således også være totalitære ideologier, religioner eller sport, der fordummer folk i hobetal.

DEN GLOBALE NEDTUR

Vi arbejder mindre, fordeler arbejdet og maden bedre, så der er begge dele til alle, og ved yderligere at udnytte ressourcerne endnu bedre, kan vi nedsætte udpiningen af jordens ressourcer og holde mere fri med god samvittighed. Vi skal se på følgende:

- Økonomi, arbejdsmarked og sociale vilkår
- Klima og miljø
- Kultur og identitet
- Demografi og sundhed
- Magt og politik

Side 206. - For at gøre dette skal vi opfinde nogle helt nye knapper. De fem største knapper er:

- Hvem vi er
- Hvem vi kunne blive
- Hvad vi kan og har af muligheder

- Hvad vi vil
- Hvad vi vælger at gøre

Lene Andersen beskriver side 240 en Alternativ velfærdsmodel. Og Uffe Paludan skriver i bogen "Veje ud af kommunernes økonomiske klemme" 2011

Seks mulige velfærdsfremtider

Side 84. – Den almindelige socialtjeneste

Om social værnepligt. *"Der blev argumenteret for, at unge gennem et arbejde for kommunen på den måde fik forståelse for fællesskabsanslignender."* Samtidig så man muligheden for gennem de unges indsats at få løst velfærds-klemmen op.

Der blev indført social værnepligt, men under et andet navn, nemlig almindelig socialtjeneste... Oprindeligt talte man om, at socialtjenesten skulle ydes af unge under 24 år. Det var specielt blandt de unge, der var behov for at skabe en forståelse for fællesskabet, men nu er ordningen udvidet til at alle arbejdsføre – det gælder også arbejdsføre efterlønnere og folkepensionister – skal yde to ugers fællesskabsindsats om året. Det har vist sig at være en enorm succes. Mange ældre, der først har fået smag for at yde social tjeneste, fortsætter nu med frivilligt arbejde.

Men der er stadig tale om, at de unge skal yde et halvt års socialtjeneste i kommunens regi.

Åbne skattelister

Et af de mest markante eksempler på, at fællesskabet var i opløsning, var den åbenlyse mangel på sammenhæng mellem hvilken levestandard, nogle borgere kunne opretholde og så det, de betalte i skat. Det virkede selvsagt dybt frustrerende på dem, der pligtro betalte det, de skulle. Det var et tydeligt eksempel på ikke bare, at skattesystemet ikke fungerede, men også, at der ikke var tale om, at ret og pligt følges.

Opgør med servicetænkningen

Servicetænkningen indebar, at vi blev opfattet som individuelle bruger af offentlig, individualiseret service. Det bidrog til, at fællesskabet blev opløst og dermed til, at den sociale sammenhængskraft var truet. Det er i dag erkendt, at *80'ernes servicetænkning* grundlæggende set var et brud med værdierne bag velfærdsstaten, da det i virkeligheden handlede om at indføre forbrugerværdier i det offentlige til erstatning af fællesskabsværdierne.

Social kapital

Når borgerne frem for at se sig som brugere med rettigheder kommer til at føle et medansvar for velfærdsydelse og for fællesskabet, skabes en ny sammenhængskraft i samfundet. *Ved at yde en konkret arbejdsindsats for fællesskabet opstår dels en følelse af arbejdets og velfærdsydelse værdi, dels opstår der lokale arbejdsfællesskaber, og lokalmiljøerne styrkes.*

Frivilligt arbejde

Når individet har det godt, så mindskes behovet for sociale ydelser... det meste frivillige arbejde sker dog *uafhængigt af kommunerne*. Der er nemlig en modsætning mellem det politisk-bureaukratiske og ildsjælenes engagement. Det er derfor helt centralt, at embedsmænd i kommunen forstår og værdsætter, at frivillige kan noget, det offentlige aldrig vil kunne, f.eks. være i øjenhøjde med mange klientgrupper.

Saddam – Fyrsten fra Tikrit (i uddrag)

Saddam er en bog om magt. Om hvordan den erobres, hvordan den fastholdes, og også om hvordan den mistes igen. Det er magtens væsen, der i sidste ende er denne bogs fokus. For den måde, magt opnås og forvaltes på, ændrer sig nok over tid, men ser alligevel ud til at indeholde nogle grundlæggende træk, der kan genfindes på tværs af historien.

Det er italieneren Niccoló Machiavellis bog "Fyrsten" et godt eksempel på. Den udkom i 1532 og er siden blevet kaldt "Magtens håndbog", fordi den forsøger at indkredse nogle af de mekanismer, renæssancens fyrster skulle lægge sig efter, hvis de ønskede at fastholde og forvalte deres magt fornuftigt. Og det er forbavsende, i hvor høj grad en række af Machiavellis magtanalyser stadig har forklaringskraft, f.eks. for vore dages mellemøstlige regimer.

Side 10 - Der er ingen tvivl om, at diktatoren Saddam Hussein både var brutal, magtsyg og hensynsløs, og at det er en del af forklaringen på, hvorfor han kunne bevare magten i Irak så længe. Men det er næppe hele forklaringen. For bag den rå og brutale diktator var der nemlig også en meget dygtig taktiker. Saddam Hussein besad en sjælden evne til at skabe strukturer og organisationer, der tillod ham at opbygge og fastholde magten i landet. Det kom til udtryk i gennem fire indenrigspolitiske "*tangenter*", som han forstod at spille virtuost på i hele sin magtperiode: ***Bathpartiet, hæren, efterretningstjenesterne og familie- og klansystemet.***

Han havde desuden en betydelig evne til at tilpasse sig skiftende omstændigheder, og dette kombineret med brutal fremfærd over for sine politiske modstandere betød, at han fik et godt greb om det irakiske samfund. Hans stærke position inden for landets grænser skyldes altså ikke alene brutalitet kombineret med vilkårlighed og en vis portion held, men var også et resultat af en forbavsende kompleks magtstrategi, som han forstod at bruge meget bevidst.

Irak er en ung nation der blev lavet på tegnebrættet som led i en aftale mellem Storbritannien og Frankrig efter Første Verdenskrig, og som først blev selvstændigt i 1921. Landet er etnisk og religiøst splittet mellem arabere, kurdere, turkmenere, assyrere og andre minoriteter og mellem sunni og shiamuslimer og forskellige blandinger heraf. Og så er det en stat, der er sårbar over for omverdenen pga. sine unaturlige grænser, der er svære at forsvare.

Saddams projekt begrænsede sig imidlertid ikke kun til at samle den skrøbelige irakiske nationalstat og holde sig selv ved magten. Han havde også en vision om at gengive Irak den storhed, det historisk havde haft både i oldtidens Mesopotamien i de tusinde år, der gik forud for Kristi fødsel, og under det islamiske kalifat fra 750 til 1258.

Side 12- *Saddam* handler altså om, hvordan Saddam Hussein opnåede og fastholdt magten i Irak i 24 år, men bogen giver også et bud på, hvad det var, der gik galt og førte til, at han i sidste ende mistede magten. *Udfordringen mod hans styre og landet enhed kom udefra.*

Men i 2003 var det slut. Efter tre ugers krigsførelse indtog de amerikanske og britiske soldater Bagdad den 9. april 2003, og den væltede den kæmpestatue af Saddam på Firdaws pladsen blev et symbolske bevis på, at 24 års totalitært styre under Saddam nu var slut.

Hvad har Machiavellis bog *Fyrsten*, der er skrevet for 475 år siden, med vor tids Saddam Hussein at gøre? Hvorfor dette sammenfald i titel og magtperspektiv? Det skyldtes den slående lighed mellem den magtstrategi, Saddam benyttede sig af i rollen som Iraks leder, og den forståelse af magt og magtpolitiske overvejelser, man kan finde hos Machiavelli. Det gælder ikke kun Machiavellis retningslinjer for, hvordan en fyrste skal udvælge sine ministre og behandle sine rådgivere og undersætter eller hans råd om forsigtighed i forholdet til fremmede magter, men også de overvejelser han videregav om mere abstrakte begreber som tvang og tillid, magt og berømmelse.

Side 16 – Da Saddam mistede magten i 2003, var det irakiske samfund allerede i opløsning. Tre krige og 12 års økonomiske sanktioner havde nedslidt og udsultet det irakiske samfund i en sådan grad, at man med rimelighed kan tale om et *Nakba* – det arabiske ord for katastrofe.

Enhver kan se, hvad en fyrste synes at være, men kun få kommer i berøring med hans sande væsen.

Fyrsten, 1532

Side 39 – Saddam kom først og fremmest fra et traditionelt og fattigt landsbysamfund, hvor stamme- og familierelationer spillede en afgørende rolle. Hvis man vil have en ide om, hvad det kan betyde i praksis, skal man ifølge den tidligere irakiske chefredaktør for *al-Jumhuriyya Saad al-Bazzaz* gøre sig klart, at der er afgrundsdyb forskel mellem det traditionelle landsbymiljø og den moderne bykultur.

I landsbyen, siger Bazzaz, klarer folk sig selv, for de er selvforsynende med både mad og tøj og har hverken penge eller overskud til at interessere sig for, hvad der sker uden for landsbyen. Men fordi de lever så isoleret, bliver de let bange for omverdenen. Det forstærkes af, at der netop ikke er nogen ordnet statsmagt eller repræsentant for denne, der kan gribe ind på vegne af staten, hvis der skulle overgå en person eller en familie noget ulovligt eller urimeligt. Derfor er familierne bange for hinanden. Ligesom de sammen er bange for omverdenen, og den eneste måde, de i praksis kan beskytte sig selv på, er ved at være loyale over for familien og derved håbe på, at den så vil hjælpe dem, hvis noget går galt. Og denne loyalitet føres videre: *For familier i traditionelle samfund ledes altid af en patriark – typisk den ældste mand i familien* – og den stærkeste af patriarkerne er leder af landsbyen, og derved opbygges der et hierarki, hvor loyalitet mod familien, klanen og i sidste ende stammen bliver vigtigere end alt andet – igen fordi det er den eneste garanti for hjælp, hvis der skulle opstå problemer. Og dybest set er der, anfører Bazzaz, ikke andre værdier, der tæller i traditionelle samfund end fysisk magt.

I modsætning til den stammementalitet, der hersker i traditionelle samfund, har mennesker der lever i bykulturer, adgang til både politi og domstole, omgangen mellem mennesker reguleres (*i princippet*) af lovgivningen og ikke af fysisk magt, og det betyder ifølge Bazzaz, at

mennesker ikke længere på samme måde behøver at være bange for omgivelserne. Bylivet afhænger i stede af samarbejde og sociale netværk, og politik bliver således (*igen i princippet*) ført på basis af kompromisser og ikke fysisk magt. Rygraden i bypolitik er med Bazzaz' ord ikke blodet bånd, men lovgivningen.

Hvorfor er det så svært for Afrika

(Reference.: Bog skrevet af Klaus Winkel 2007)

Det Afrikanske samfunds opbygning i store træk.

Et gennemgående træk er afrikanernes utrolige sejhed og ukuelighed, som har sat afrikanerne i stand til at rejse sig igen og igen efter at have været udsat for den ene ekstreme belastning efter den anden.

Afrikanernes kultur er anderledes på en måde, som syntes at være et handicap, når det drejer sig om at organisere et moderne, højteknologisk samfund.

Afrikanerne varme, humor, festlighed, rimelighed, generøsitet, sociale kompetencer, musikalitet og så videre, alt dette giver de afrikanske samfund nogle kvaliteter, som er hårdt tiltrængt i en stor del af den øvrige verden.

At afrikansk kultur kan være en hindring for økonomisk og social udvikling, er en opfattelse som man kan finde også blandt afrikanske forskere.

En af dem er økonomen Daniel Etounga Manguelle fra Cameroun, som har rejst spørgsmålet.

Om Afrika har brug for en kulturel strukturtilpasning

Han lægger ikke fingrene imellem -

Afrikanerens måde at udtrykke sig på er festen, ikke arbejdet.

Han er fatalist og arbejder derfor ikke så hårdt for en fremtid han ikke mener at kunne kontrollere. (dette gælder ikke den Afrikanske kvinde. Hun arbejder meget hårdt. Væsentligt mere end den Afrikanske mand.)

Konflikter søges løst igennem trolddom, og misundelse er udbredt.

De afrikanske samfund er indimellem som et fodboldhold, hvor man ikke vil spille bolden til en anden af frygt for, at det bliver ham som scorer.

Men Manguelle slår til lyd for, at Afrika bevarer de værdier, som gør afrikansk kultur enestående humanistisk, herunder solidariteten mellem mennesker. Manguelle mener dog, at udvikling vil forudsætte, at der sker en nedbrydning af familiens autoritære system, som forhindrer de unge i at udvikle sig, og at skolerne fremmer kritisk tækning.

For de fleste iagttagere synes det at være et gennemgående og udpræget træk ved de traditionelle afrikanske samfund, at mændene, især de ældre, fra gammel tid har spillet en dominerende rolle på bekostning af kvinder og unge mænd.

Ifølge toneangivende, nyere forskning har forholdet mellem kønnene imidlertid undergået meget betydelige ændringer i de sidste ca. 100 år. Og frembyder et billede med mange nuancer og betydelige forskelle fra samfund til samfund.

Trods alle nuancer er det ikke til at komme udenom, at kvinderne trækker det tungeste læs i Afrika og gør det på ulige vilkår.

Normalt har kvinder ikke kunnet eje - og derfor heller ikke arve - landbrugsjord - på trods af et andet udpræget træk - At det meste af landbrugsarbejdet er blevet og bliver udført af kvinder. Det er et arbejde, som kommer oven i kvindens mange andre pligter som udføres, hvad enten hun er gravid eller ammer.

Alt husligt arbejde udføres af kvinderne og det er byrdefuldt, når vand og brænde skal hentes langvejs fra, som det normalt er tilfældet.

Pasning af familiens syge er et kvindearbejde, som de mange aids-ramte har gjort både byrde- og smertefuldt. En kvinde er heldig, hvis hun har medhustruer at dele sliddet med, og hvis manden giver hende noget af det han tjener.

På mange områder er der blevet diskrimineret mod kvinder, f.eks. På et så vigtigt område som muligheden for at få en uddannelse. Hvor pigerne stadig er i undertal i skolesystemet.

Kvinderne er ofte udsat for vold og misbrug og er i mange tilfælde dårligere ernæret, fordi manden forsyner sig først. Det forhold at manden har "betalt" for hende, gør til en vis grad kvinden til svigerfamiliens ejendom og giver hende ringere beskyttelse.

Der er dog ikke tale om "betaling" i gængs forstand, brudeprisen kan også ses som en godkendelse af forbindelsen mellem to familier, en gave der besegler kontrakten eller en tak til brudens forældre for at have taget sig af hende.

Trods diskriminationen udgør kvinderne alligevel det mest dynamiske element i mange Afrikanske samfund, og det har kostet Afrika dyrt, at der har været rejst så mange forhindringer mod at lade denne dynamik folde sig ud.

Op imod halvdelen af Afrikas kvinder er stadig i ægteskaber med flerkoneri, og da løse forhold uden brug af prævention er udbredt for begge parter vedkommende, er risikoen for at blive smittet med hiv fra ægtefællen betydelig.

Unge under 17 år udgør over 50 % af Afrikas befolkning, men har meget lidt indflydelse på beslutninger, som vedrører dem. Det bliver de unge næppe ved med at acceptere i et Afrika under demokratisering.

Familien, klanen og landsbyen.

I alle traditionelle samfund er familien den centrale enhed, og det har karakteriseret de afrikanske samfund i meget udpræget grad. Blodets bånd er stærkt i Afrika, og sammenholdet er stærkt inden for den udvidede familie, som typisk omfatter tre generationer, herunder halvsøskende (fordi mange mænd som nævnt har flere koner) og halvfætre og kusiner.

Sammenholdet udstrækkes, i afsvækket form, til klanerne, d.v.s. de grupper af mennesker, som fører deres slægt tilbage til den samme stamfader, ofte igennem mange generationer.

Selvom en klan kan repræsentere flere hundrede mennesker, ved et medlem som regel, hvem den omfatter, for det er de fleste steder udelukket at gifte sig inden for klanen.

Klanen er et af de vigtigste eksempler på de mange uformelle institutioner, som øver stor indflydelse på tingenes gang i Afrika.

Her gælder regler, som respekteres bredt uden normalt at værre nedskrevne eller gennemtvungne af officielle instanser.

Formanden for klanrådet er normalt en indflydelsesrig person og vil som regel også være medlem af, evt. formand for, landsbyrådet. Når han dør og skal begraves, stiller hele klanen op, og der ofres kvæg og geder til hans ære. Begravelser er under alle omstændigheder meget store begivenheder i Afrika og tærer hårdt på de små budgetter.

Det er med til at gøre de mange aids-dødsfald endnu mere belastende.

I den udvidede familie forventes man at hjælpe de medlemmer, som er i nød. Familien repræsenterer den sociale sikkerhed og sammenhængskraft i samfund præget af stor ydre sikkerhed og opløsning.

Det er på mange måder en styrke for de pågældende samfund, men det kan også være en hæmsko for mere initiativrige og succesfulde enkeltpersoner, som bliver tynget af en stor forsørgerbyrde, er også en af faktorerne bag korrruptionen, som ofte blot er en variant af den traditionelle udveksling af tjenester.

Det tætte tilhørsforhold til familien og det system af gensidige forpligtelser, som følger med, har betydet, at familien snare end individet har været den juridiske, sociale og psykologiske enhed.

Det har skabt dilemmaer og konflikter i mødet med en moderne verden præget af individualisme.

På godt og ondt er dette nu under kraftig ændring, for ikke mindst indvandringen til byerne har medført, at kernefamilierne er ved at få større betydning end de udvidede familier.

Sammenholdet og samarbejdet mellem de forskellige familier og klaner er mange steder blevet fremmet af aldersgrupperystemet, hvorefter alle drenge, når de opnår en hvis alder, indgår i en gruppe af jævnaldrene, som tildeles bestemte sociale, politiske og andre pligter.

Pligterne ændres med alderen, typiske pligter er pasning af kvæg og geder og i tidligere tider, krigstjeneste til forsvar af samfundet og dets værdier.

Næsten overalt i Afrika, venter der mændene deres vigtigste opgaver, når de har nået en tilpas høj alder. Så udøver de i fællesskab en stor del af magten i landsbyen.

Selvom betingelserne har ændret sig voldsomt i store dele af de afrikanske samfund, og gammel viden ofte ikke mere er gangbar, er høj alder stadig forbundet med stor prestige og indflydelse i Afrika.

Det virker ikke fremmede for udviklingen, gamle mænd er som regel konservative.

Beslutningerne i landsbyrådet træffes, når man har talt sig frem til at blive nogenlunde enige om hvad de skal ske. Det kan tage lang tid, megen palaver. Et helt afgørende træk ved denne form for styre er, at der ikke bliver tale om afstemninger, fordi flertals-beslutninger ikke anerkendes som bindende for hele samfundet.

Det er en så rodfæstet tradition, at den i høj grad har påvirket udviklingen af demokratiet i Afrika.

I dag må landsbyrådet udøve magt i et kompliceret samspil med mange institutioner, især den omtalte kommunale forvaltning, regeringens embedsmænd og partiets repræsentanter foruden klanledere, aldersgruppe-ledere og kirkens folk.

Den, der betragter denne mands liv og gerninger, vil se, at der ikke kan findes ret meget eller slet intet, der kan tilskrives lykken. (...) Det kan heller ikke kaldes dygtighed, når man dræber sine medborgere, når man forråder sine venner, når man er blottet for troskab, tro og gudsfrygt. Vel kan man på denne måde erhverve sig magt, men aldrig berømmelse

Fyrsten, 1532

Vil man danne sig et indtryk af en herskers evner, betragter man først og fremmest de mænd, han har omkring sig. Er de dygtige og trofaste, må fyrsten altid anses for at være klog, fordi han har forstået at erkende deres evner og sikre sig deres troskab. Er de det ikke, kan man altid fælde en slet dom over ham.

Fyrsten, 1532

Side 68 – Saddam forstod at kupsikre sit styre. Han fik opbygget en struktur over årene, der var robust over for folk, som ønskede at overtage hans plads. Fra den sikkerhedspolitiske forskning ved vi, at kupsikring som minimum kræver fire ting:

1. Der skal placeres loyale folk på alle nøgleposter.
2. Der skal udvikles parallelle militære organisationer, som kan danne modvægt til det almindelige militær.
3. Der skal opbygges et solidt net af sikkerheds- og efterretnings-tjenester, der kan holde et vågent øje både med hinanden, militæret og andre, der måtte have politiske ambitioner.
4. og så skal der selvfølgelig være penge til at betale de mange udgifter, der er forbundet med at opbygge og drive "organisationen".

En statsleder må derfor sørge for, at militæret er loyalt over for hans styre, ellers kan han ikke bevare magten.

Side 71 – Der er lidt firkantet sagt to måder, man kan få kontrol med militæret på. Samuel Huntington, har i sin bog *The Soldier and the State* fra 1964 beskrevet dem som henholdsvis subjektiv og objektiv kontrol. Subjektiv kontrol udøves ved at indføre en bestemt politik eller ideologi i militæret, som soldater og officerer skal tage til sig og arbejde for at udbrede. Det er det man almindeligvis kalder politisk indoktrinering, og det foregår i praksis ved at afholde

politiske seminarer og uddannelsesforløb, distribuere propagandamateriale og rekruttere unge via relevante politiske organisationer.

Men der, hvor den subjektive kontrol for alvor kan slå igennem, er ved at tildele stillinger, forfremmelser og privilegier på basis af loyalitet og ved at lade sikkerheds- og efterretnings-tjenester kontrollere, at soldater og officerer opføre sig efter hensigten.

Over for den subjektive kontrol står den objektive, der satser på at udvikle en professionalisme i militæret, så hæren er bedst muligt rustet til at beskytte landet mod udefrakommende fjender. Militæret skal i den optik først og fremmest træne krigsførelse i teknisk forstand, og det gælder om at adskille politiske og militære beslutninger fra hinanden og i det hele taget undgå nogen form for politisk indflydelse i militærets rækker.

Men skal kupsikring af militæret være effektiv, kan det ikke alene bygges på subjektiv kontrol og et net af politiske informanter. Der må i praksis også være en modvægt til militæret, der kan sættes ind, hvis nogle alligevel skulle føle sig fristet af magten og have held til at føre deres ønsker ud i livet. Militære organisationer, som skabes for at danne modvægt til den regulære hær, kaldes i sikkerhedspolitisk jargon for parallelle militærenheder.

Dette kan f.eks. være et lokalt baseret forsvar, baseret på det Danske Hjemmeværns model organisation opgaver og opbygning. En National Guard.

Side75 – Ved sin magtovertagelse var Saddam klar over at **Folkehæren** slet ikke magtede at løfte opgaven som kupsikringsstyrke, for allerede i 1979 begyndte han systematisk at udbygge **Republikanergarden**, *al-Haras al-Jumhuri*, så den kunne bruges til formålet. På sit højeste var Republikanergarden på mellem 70.000 og 80.000 mand, og den havde grundlæggende to opgaver: Den skulle bidrage til forsvaret af Irak i krigstid, sådan som det skete under Iran krigen, besættelsen af Kuwait og den amerikansk ledede invasion i 2003, og den skulle samtidig fungere som stødpude mellem den stående hær og styret i Baghdad. For selv når det gik hårdest for sig i krigen, og alt disponibelt militær måtte sættes ind for at klare kampen mod fjenden, sørgede Saddam for, at Republikanergarden havde nogle divisioner stående i en ring omkring Baghdad, der kunne sikre hans styre mod eventuelle militærkup.

I 1992 dannede Saddam et nyt elitekorps i form af **Den Særlige Republikanergarde**, *al-Haras al-Jumhuri al-Khass*. Det skete som et resultat af to kupforsøg, hvor officerer fra Republikanergarden skulle have været indblandet.

Ud over Republikanergarden og Den Særlige Republikanergarde, der altså var en integreret del af militæret, og Folkehæren, der var underlagt partiet, havde Saddam adgang til flere mindre paramilitære styrker, herunder en række stammeenheder, hvis vigtigste opgaver var at kvæle civil uro. Den paramilitære gruppe, der kom til at spille den største rolle i 1990'erne, var *Fida'yyin Saddam*, der blev oprettet i 1995. På arabisk betyder *Fida'yyin* "dem der ofrer sig" her altså for Saddam. *Fida'yyin* havde ligesom Den Særlige Republikanergarde til opgave at beskytte styret, men de midler der blev taget i brug, var betydeligt mere voldelige end dem, irakerne i hvert fald offentligt kendte fra militæret. Og *Fida'yyin* fremviste ikke blot sin brutale adfærd på tv, men udøvede den i vidt omfang også på fængslede irakere.

Militær kupsikring

Skal et kup lykkes, kræver det som udgangspunkt adgang til våben, ammunition og brændstof, og så skal kupmagerne være i stand til at flytte deres enheder fra de militærforlægninger, de befinder sig i, til magtens centrum, typisk hovedstaden, inden styret når at finde ud af det. Derfor er det omvendt vigtigt for styret at have kontrol med de store byer hvor magten befinder sig. det var Saddam sig pinligt bevidst, og derfor brugt han Republikanergarden og den Særlige Republikanergarde til fysisk at danne forsvars ringe rundt omkring både Baghdad, Tikrit og enkelt af de andre store byer. Systemet var enkelt: Ved at lægge den Særlige Republikanergarde i en tæt ring omkring byen, fulgt af Republikanergarden, der dannede en tæt ring om Den Særlige Republikanergarde, skabte han en "lag på lag" model, der sikrede, at de almindelige hærstyrker ikke kunne komme i berøring med styret. Samtidig etablerede Saddam særlige kommandoveje, hvor han trådte ud af den vertikale kontrol som toppen af kransekagen og tillod soldater og officerer på alle niveauer og i alle enheder at omgå deres normale foresatte og rapportere direkte til ham. Det var, som den irakiske sociolog Faleh Jabar har bemærket, meget fint for Saddam, fordi det sikrede ham politisk kontrol med systemet, men det var skidt for udviklingen af en moderne funktionel hær, der var afhængig af enstrenge kommandoveje.

Et militær har ligesom enhver anden samfundsgruppe interesser, der skal tilgodeses, og når det sker, er der gode chancer for, at dets medlemmer holder sig i ro. Det var Saddam sig helt bevidst, og han var over årene yderst rundhåndet med løn, forfremmelse, gode pensionsmuligheder, indkøb af ordentligt materiel, gode våben og andre fordele. Men Saddam forstod også at bruge stokken. De mange udrensninger i militæret, der havde fundet sted under Bakr, fortsatte under Saddam. Der skulle ikke mange kritiske røster til, før soldater blev fjernet fra deres bestilling, tvangspensioneret, og hvis de ikke blev kørt over ved et uheld eller døde af hjerteslag under et fængselsophold, blev de henrettet for påståede kupforsøg. Og militær succes var ingen garanti for jobsikkerhed, for nogle af de officerer, der klarede sig bedst – og især dem der fik status som krigshelte i offentligheden – risikerede også en fyreseddel eller det der var værre. Flere højtstående officerer, der have deltaget i en af de største og mest vellykkede modoffensiver under Irak krigen i 1998, blev f.eks. fjernet fra deres poster kort tid efter krigens ophør.

Den behandling, officererne risikerede fra højere sted, gør det ikke svært at forstå, at der var et latent modsætningsforhold mellem dem og Saddam, og relationen blev ikke mindre af Saddams personlige opførsel. Det faldt for eksempel mange officerer for brystet, at han udnævnte sig selv til general, selvom han aldrig havde fået nogen militæruddannelse, og at han indsatte familie- og klanmedlemmer på vigtige militære poster, uden at de havde en passende militær baggrund. Saddam kunne også finde på at tage æren for de resultater, militæret opnåede, selv om mange beretninger tydeligt viser, at hans kendskab til militære anliggender kunne ligge på et meget lille sted. Og så ville han ikke se de militære realiteter i øjnene, hvis de gik imod hans politiske interesser.

Saddam forstillede sig mange konspirationer, og de var ikke alle fingerede eller imaginære. Efter Kazzars kupforsøg i 1973, der rystede styret, fordi det kom fra hjertet af efterretnings-tjenesten, var der i hvert fald fire kupforsøg mellem 1988 og 1990, hvoraf det mest omfattende fandt sted i 1989 og medførte, at 50 officerer blev enten henrettet eller udrenset. Et andet alvorligt kupforsøg fandt sted i 1996, hvor Den Irakiske Nationalalliance sammen med CIA forsøgte at vælte Saddam, men det blev afsløret og førte til henrettelsen af 300

militærfolk. Der har været mange andre kupforsøg, om end det nogle gange kan være svært at afgøre, hvor mange der var reelle, og hvor mange fingerede.

Dette mønster af paranoia, indblanding i de militære planer og frygt for kupforsøg er typisk for alle diktatorer. Stalin gennemførte en stor udrensning af sit officerskorps i 1930 kort før 2. Verdenskrigs udbrud. Og Hitler gik tit ind og blande sig i krigsførelsen, mod sine generalers råd, så tit, at han blev anset for den bedste ven, de allierede havde under 2. Verdenskrig.

Begge diktatorer havde også deres undertrykkelses organisation. Hitler Havde sit SS, der svor Hitler troskab til døden. De sortuniformerede SS'ere med dødningehoved symbolet adlød blindt alle ordrer om terror, vold og masse mord. For dem var forbrydelser er hellig pligt. Et rystende historisk dokument om SS'ernes grusomme hærgen, deres brutale henrettelser, Kz-lejrenes umenneskelighed, slavearbejdets nedværdigelser og de mange andre forbrydelser, som aldrig kan eller bør glemmes.

SS Hitler's terrorkorps SS- staten. En rystende dokumentarisk beretning om SS'ernes grusomme hærgen. af Eugen Kogon 1991

Gestapo I tolv år var Gestapo et af de mest uhyggelige redskaber for den nazistiske terror, først i Tyskland, senere spredt ud over store dele af Europa. Fra 1933 til 1945 spredte bare navnet skræk og rædsel, og selv i dag, så mange år efter, kan ordet Gestapo få det til at løbe koldt ned af ryggen på en.

Efterhånden som nazisterne satte sig hårdere på magten, fik Gestapo til opgave at overvåge alle sider af det enkelt menneskes liv og kvæle enhver afvigelse fra det enkelte menneskes liv og kvæle enhver afvigelse fra den nazistiske ideologi. Midlerne var stikkere, tortur, mord og kz-lejre. Og da udryddelserne af jøderne for alvor blev systematiseret var Gestapo også med.

Gestapo, af Robert Butler 2001

Stalin blev født i den yderste fattigdom i periferien af det russiske imperium, men revolutionen i 1917 førte ham ind i magtens centrum. Han fik hurtigt en nøgleposition i Lenins og hans kammeraters brutale krig mod den russiske befolkning, der skulle ødelægge det gamle samfund og skabe et marxistisk paradis. Efter Lenins død i 1924 lykkedes det Stalin at få kontrollen over partiapparatet, og derefter begyndte han det endelige opgør med reelle, indbildte og potentielle fjender. Resultatet blev et rædselsregime med kommando-økonomi, tvangskollektivering, terror og skueprocessor, hvor millioner af mennesker mistede livet.

STALIN, en biografi af Bent Jensen 2005

Til at udføre anklager og effektuere domme havde Stalin ærkeskurken, den magtfulde håndlanger Lavrentij Berija. Berija var en mand uden menneskelige følelser, der i sovjet-tiden udførte ubeskrivelige, ekstreme grusomheder mod sine landsmænd, både som chef for det politiske politi og Gulag-lejrene.

Berija, Stalins bøddel er historien om drengen fra Georgien, der kom til at stå som symbolet på den stalinistiske ondskab, der sendte endnu flere i dødslejre end Hitler og Himler gjorde.

Berija, Stalins bøddel, af Bent Jensen

I årene 1958-62 gennemlevede den kinesiske befolkning et sandt helvede. Med sit reformprogram "Det Store Spring Fremad", der havde som sit mål at bringe Kina på niveau med Storbritannien i løbet af blot 15 år, ledte Mao Zedong sit land ud i fattigdom, hungersnød og vanvid. Eksperimentet endte i et af de mest blodige massedrab i menneskehedens historie. Mindst 45 millioner mennesker blev arbejdet, sultet eller tæsket ihjel.

Maos store hungersnød. Den største katastrofe i Kinas historie, 1958-62.

af Frank Dikötter 2011

Saddam Hussein havde også et solidt tag i de irakiske efterretningstjenester.

Vigtigst var *Den Militære efterretningstjeneste*, fordi den havde til opgave at holde styr på det militær, der repræsenterede den største enkeltfare mod Saddams styre. Organisationen der havde agenter på alle niveauer i militæret, bestod af mellem 4.000 og 6.000 ansatte og havde ud over "*overopsynet*" med militæret også til opgaver at kontrollere militære installationer og våben, og holde øje med fjendtlige lande og udefrakommende militære trusler. Og så var tjenesten selv underlagt kontrol af *Den militære Sikkerhedstjeneste, al-Amn al-Askari*, der skulle sikre, at alt nu også gik rigtigt for sig.

Den næste i rækken var *Efterretningstjenesten*. Selvom tjenesten primært havde til opgave at overvåge partiets medlemmer og diverse partiorganisationer, udførte den også opgaver for staten. I 1980 var den blevet en integreret del af statsapparatet, omend den stadig var mere politiseret end de øvrige tjenester. Den kontrollerede f.eks. udlændinge og udenlandske ambassader i Irak, truede irakiske journalister, oppositionsgrupper og almindelige irakere i udlandet, der udtalte sig kritisk om styret, gennemførte sabotage mod fjendtligt indstillede magter. etc.

Den tredje store efterretningstjeneste *Den Almene Sikkerhedstjeneste*, var blevet oprettet af briterne tilbage i 1921, men blev efter Kazzars kupforsøg mod Bakr i 1973 totalt omorganiseret, bl.a. med hjælp fra KGB. Tjenesten var som udgangspunkt ansvarlig for landets indre sikkerhed og havde derfor til opgave at overvåge befolkningen, finde modstandere af styret inden de voksede sig for store og opfange det, der i irakisk politik jargon hedder "*kriminelt politisk aktivitet*". Med sine 80.000 ansatte, hvoraf mange kom fra sunnimuslimske familier og klaner i den sunnimuslimske trekant, og et meget stort netværk af informanter drev den store arkiver over irakere både i udlandet og inden for Iraks grænser, overvågede telefonsamtaler, møder, radiofrekvenser m. m. al-Amn al am havde sit eget politi og drev endda eget fængsel, der frygtede Abu Ghuraib fængsel i Baghdad, hvor man kunne stille mistænkte irakere til ansvar for påståede holdninger og gerninger, og de skete med meget håndfaste midler (*læs tortur*), hvis man skal tro de beretninger fra både irakiske flygtninge og internationale organisationer som Amnesty International har indsamlet.

Saddam have som udgangspunkt styr på disse tre organisationer, da han blev præsident i 1979, men de skulle nu trimmes, så de bedre passede til hans nye behov. Eller sagt på en anden og mere direkte facon: Systemets loyalitet skulle flytte fra partiet eller hæren til Saddam, og kontrollen skulle være effektiv på alle niveauer, ellers kunne efterretningstjenesterne ikke udfylde sin opgave som kupsikrings mekanisme for Saddam. Det var afgørende, at der var klare og pålidelige kommandoveje både op og ned i systemet, så ordre blev udført korrekt, og der ikke opstod fejl undervejs. Denne tilpasning fik primært karakter af centralisering i den forstand, at en lang række funktioner blev lagt direkte under Saddams kontrol. Prisen for en sådan centralisering var selvsagt en meget større arbejdsbyrde i de kontorer der omgav præsidenten, men det bekymrede tydeligvis ikke Saddam, der af flere iagttagere er blevet betegnet som en arbejdsnarkoman med hang til *micromanagement*. Han kunne arbejde i mange timer dagligt og blandede sig i alverdens detaljer, og da han også selv beskrev sin arbejdsdags om noget, der startede ved solopgang og først sluttede ved midnatstid. En stor arbejdsindsats kombineret med detailviden, et vist organisatorisk talent og nærmest uafgrænset magt var selvsagt gode forudsætninger, når man som Saddam ønskede at kupsikre sit styre.

En anden af Saddams stærke sider ser ud til at have været fleksibilitet. I hvert fald når det gjaldt organisatoriske emner. Som overbygning på de stadigt flere efterretnings- og sikkerhedstjenester, der blev oprettet gennem årene, skabte Saddam *Det Nationale Sikkerhedsråd al-Majlis al-Amn al-Qawmi*, der officielt havde til formål at koordinere indsatsen mellem tjenesterne. I praksis var den dog snarere gearet til at skabe større indbyrdes konkurrence mellem dem og sørge for, at de først og fremmest kontrollere hinanden. Og selvom de enkelte efterretningstjenester havde forskellige arbejdsområder, havde de også en hel del tilfælles: De blev typisk styret af Saddams familie, klan og venner, deres primære funktion var at passe på præsidenten, de havde betydelige midler til rådighed, og de rapporterede direkte til Saddam og ikke til de ministerier, de i princippet hørte under. Det gav Saddam en stærk position, som han forstod at udnytte til fulde i sin kupsikringsstrategi.

Saddams mænd under pres

Side 84 – Skulle Saddams styre være effektivt, var man helt afhængig af, at systemets mænd var til at stole på. Derfor havde de ikke blot pligt til at overvåge den irakiske befolkning, men også hinanden. Eftersom militæret repræsenterede den største fare mod Saddams styre, blev der holdt særlig skarp kontrol med officerer og soldater, og regler for, hvad man måtte i militæret, var strengere end andre steder i staten.

Inderkredsen og Ahl al-thiqa, "de særligt betroede"

Side 86 – Med et sæt af militære sikkerheds ringe rundt om styret og et net af efterretnings-tjenester, der kontrollerer alt fra militær over parti- og statsinstitutioner til befolkningen og hinanden, fik Saddam skabt en struktur, der kun vanskeligt lod sig under-grave af politisk og militære kræfter. Tilbage stod hans personlige sikkerhed i forhold til de mennesker, han nødvendigvis måtte omgive sig med for at få sit styre til at fungere. Den lå ham måske mere på sinde end noget andet, for det var her, han var mest sårbar, ikke blot politisk – det var ofte vicepræsidenterne eller andre i den umiddelbare nærhed, der væltede præsidenter – men også fysisk, fordi den tætte kontakt gjorde det praktisk muligt at komme ham til livs.

En af Saddams første handlinger i 1979 var derfor at oprette et korps af bodyguards kaldet *Præsidentens beskyttelse, Himaya al-Ra'is*, baseret på unge mænd fra hans egen Nasir-stamme. Medlemmerne blev rekrutteret allerede som 15-16-årige og havde ikke nødvendigvis nogen form for uddannelse, når de ankom til Baghdad. Her fik de tre års træning og blev derefter indsat som en første sikkerheds ring omkring Saddam. Den irakiske historiker Amatzia Baram hævder at de unge blev trænet så godt i at passe godt på Saddam, at han i praksis nærmest blev deres fange.

Præsidentens beskyttelse bestod i praksis af tre grupper eller ringe: *Den særlige Garde*, der tog sig af sikkerheden på de steder, præsidenten færdedes. *Den Særlige Beskyttelsestjeneste*, der tog sig af særlige sikkerhedsopgaver samt *Den Generelle Beskyttelsestjeneste*, var det egentlige korps af bodyguards. Det var efter sigende kun *Den Særlige Beskyttelsestjeneste*, der havde lov til at bære våben i Saddams nærhed, og det skyldtes sandsynligvis, at netop denne gruppe altid bestod af Saddams nære familiemedlemmer. Og mens *Præsidentens Beskyttelse* således havde ansvar for præsidentens personlige sikkerhed, sørgede folk fra *Den Særlige Republikanergarde* for at bevogte Saddams residenser. Derved flettede Saddam tre forskellige grupper fra henholdsvis militær, efterretningsvæsen og sikkerhedstjeneste ind i samme opgave, og de har utvivlsomt haft til formål at øge sikkerheden. Det er nu engang sværere for tre forskellige korps med hver sin kultur og kommandoveje at blive enige om at vælte en præsident, end hvis der kun var en enkelt involveret.

Organisatorisk var *Præsidentens Beskyttelse* hverken en del af militæret eller efterretningsvæsenet, men derimod direkte underlagt præsidentens kancelli – en slags privatkontor, der bestod af den præsidentielle *diwan*, svarende til det, vi normalt forstår ved en præsidents eller ministers kabinet, og præsidentens sekretariat. Diwanen og sekretariatet kontrollerede tilsammen alle de informationer, der tilgik Saddam fra ministerier, militæret, efterretnings-tjenester og andre stats- og partiinstitutioner samt alle beslutninger og ordrer, der udgik fra præsidenten og skulle sendes videre ned igennem systemet. Kancelliet var med andre ord toppen af systemet, en slag nervecenter, der koncentrerede al magt i landet.

Diwanen bestod af ca. 1.000 ansatte, der sørgede for kontakten mellem Saddam og de forskellige ministerier. Præsidentens sekretariat derimod havde kun ca. 100 ansatte, men det var til gengæld her, den virkelige magt lå, for såvel *Præsidentens Beskyttelse* som militæret og efterretningsvæsenet sorterede under sekretariatet. De ansatte kom fortrinsvis fra *Den Særlige Sikkerhedstjeneste*, og sekretariatet blev i mange år ledet med hård hånd af general Abd al-Hamid Mahmud al-Tikriti, der var fra Saddams Nasir stamme og derved i stamme-mæssig forstand også var Saddams fætter. At Abd al-Hamid Mahmud reelt var en af landets mest magtfulde mænd, fik man et godt indtryk af, da amerikanerne efter krigen i 2003 offentliggjorde deres liste over de mest eftersøgte mænd fra Saddams styre – de berygtede 52 spillekort. Her optrådte Abd al-Hamid Mahmud som en af de fire esser sammen med Saddam og hans to sønner.

Man regner med, at den administrative inderkreds omkring Saddam har bestået af mellem 40 og 70 mennesker. Og der er ingen tvivl om, at der har været helt styr på procedurerne. De informationer, der tilflød præsidentens sekretariat fra efterretningsvæsenet, militæret og diverse ministerier, blev gennemgået og bearbejdet af analytikere i sekretariatet og derefter sendt videre til Saddam. Det var herefter op til præsidenten at tage de nødvendige beslutninger, hvorefter sekretariatet implementerede dem ned igennem systemet. Og alt

dette skete vel at mærke uden for det almindelige embedsapparat, for det var den eneste måde, hvorpå man reelt kunne sikre, at der ikke var brodne kar i systemet. Det var tydeligvis effektivt, men indebar samtidig en latent fare. Mange iagttagere har i de senere år påpeget, at Saddam levede en verdensfjern tilværelse uden reel berøring med eller forståelse for de problemer, der rørte sig i samfundet.

Nøjagtig den samme tilværelse som Stalin og Hitler levede i slutningen af deres liv.

Fyrstevælder... bliver regeret på to måder: enten er der en fyrste, medens resten er trælle, som han af nåde udnævner til ministre, for at de kan hjælpe ham med styret af riget; eller også har fyrsten en del baroner ved sin side, som kun har deres slægts ælde og ikke fyrstens nåde at takke for deres høje rang... I stater, der regeres af en fyrste og hans trælle, har herskeren større anseelse og magt. I hans rige anerkendes ingen anden som herre end fyrsten selv, og hvis undersåtterne er lydige over for nogen anden, er det som mod en embedsmand eller minister, for hvem de ikke nærer nogen hengivenhed.

Fyrsten 1532

Tribalisme

Side 96 – Tribalisme er, et andet ord for stammesamfund – eller rettere for et samfund, der er organiseret i stammer, klaner og familier, og hvor det enkelte menneske føler loyalitet mod en given stamme og dens værdier, enten fordi det reelt nedstammer biologisk fra stammens forfædre eller blot forestiller sig at gøre det. Og i modsætning til den gængse opfattelse af stammesamfund i Mellemøsten er Tribalisme ikke nødvendigvis nogen statisk struktur, som kun overlever fordi arabere ikke kan finde ud af at blive moderne. Stammer og klaner er langt hen ad vejen dynamiske størrelser, der kun kan antage forskellige former for afhængighed af de politiske strukturer, de fungerer under, og den udvikling, der finder sted i andre dele af samfundet. Man plejer som tommelfinger regel at sige, at stammer trives bedst hvor der ikke er nogen centralmagt – altså i områder, hvor staten er svag. Typisk i land – og bjergområder, hvor statens repræsentanter i form af politi, militær og embedsmænd ikke formår at håndhæve lov og orden.

Side 107 – Skal man måle, hvor vigtig en stamme er, bør man bl.a. se på hvor mange medlemmer, den har, for antallet kan nemlig have betydning for, hvor mange mennesker, der kan mobiliseres til forsvar for bestemte interesser.

Politisk og militær tribalisme

Til at forstå hvordan magten fik et praktisk udtryk, kan man med fordel benytte den irakiske sociolog Faleh Jabars opdeling i politisk, militær og social eller kulturel tribalisme. Jabar beskriver, politisk tribalisme som en næsten organisk mekanisme i det politiske der forstår at "suge stammesolidaritet ind i sin egen krop og næres af den som en parasit, dog uden at ødelægge hverken sig selv eller den anden." Eller sagt på en anden måde: Hvis en lille elite ønsker at styrke sin politiske magt, kan den med fordel trække nogle netværk, f.eks. i form af stammer, ind i styret. Sådanne stammeneværk er nemlig karakteriseret ved en høj grad af indbyrdes solidaritet og stor interesse i at udvise loyalitet til gengæld for forskellige ydelser af materiel eller social art. Stammefolk der indlader sig på en sådan proces, enten som militærfolk, politi, embedsmænd eller partifolk eller som stammeledere med kontakt til styret

gennem statsadministrationen, må således indstille sig på at være 100 % loyale over for styret, men opnår til gengæld for deres ydelser nogle klare fordele.

De bliver nemlig både rigere og mere magtfulde, end de ellers ville have været, og får derved højere status i deres egen stamme. Og der er ikke kun en fordel for den person, der aktivt støtter styret. Andre medlemmer af stammen, klanen eller familien har også mulighed for at udnytte den pågældendes nyvundne magt til f.eks. selv at få et job, skaffe nødvendige tilladelser, opnå gode kontrakter eller ordne andre anliggender, der fremmer materielle fordele og social mobilitet. De personer der indgår i den politiske tribalisme, kommer med andre ord til at fungere som medium eller kanal for den loyalitet, der skal nære det politiske system på den ene side, og de ydelser, der skal honorerer loyaliteten på den anden.

I et system, der rundhåndet betaler for politisk loyalitet, er det omvendt ikke uskyldigt at sætte folk fra bestillingen. Hvis nogen fjernes fra et job, mister kontrakter eller fratages andre fordele, ødelægger man ikke blot den enkeltes position, men svækker en hel gruppe menneskers mulighed for at drage fordel af systemet.

Er det bedre at være elsket end frygtet eller omvendt?

Svaret lyder, at det ville være bedst både at være frygtet og elsket; men da det er vanskeligt at forene begge dele, er det mere trygt at være frygtet end elsket, når man må give afkald på en af delene.

Fyrsten 1532

Side 131- parti og penge var to af de vigtigste ingredienser i Saddams forsøg på at holde styr på befolkningen. Og de blev suppleret med et tredje element, nemlig Saddams forsøg på at iscenesætte sig selv som Iraks ubestridte leder – eller det, som nogle forfattere har kaldt Saddams personkult. Personkulten skulle i den forbindelse tjene som samlende faktor for befolkningen.

På dette punkt efterligner han alle andre diktatorer, både før ham og efter.

Han dukke ofte op på uanmeldte besøg rundt omkring i landet, det være sig på fabrikker, i lokal gæstehuse, moskeer eller på markeder. Saddam ønskede efter eget udsagn at høre folkets ærlige mening om dette og hint, uanset om det betød, at han skulle optræde *inkognito*. Han ville vide, om priserne var steget, om skolerne fungerede, om folk blev behandlet retfærdigt af myndighederne, og om de havde ønsker, han kunne hjælpe dem med. Mange af disse besøg blev fulgt op af politiske beslutninger af enten lokal eller national rækkevidde, og de har sandsynligvis medført en vis popularitet i befolkningen, givet det faktum, at de, der mødte ham, havde gode muligheder for at opnå fordele af det.

For Saddam gav besøgende desuden muligheden for at spille rollen som den retfærdige hersker, der ønskede at lytte til sit folk, og den rolle har næppe været tilfældig. Gennem disse uanmeldte visiter imiterede han nemlig den berømte abbaside kalif Harun al-Rashid, der regerede Bagdad fra 786 til 809, og som ifølge overleveringerne var kendt og elsket for at lytte til sit folk bl.a. ved at dukke op rundt om i Bagdad. Brugen af tv, web og e-mail understreger blot det, Saddam allerede ser ud til at have forstået, nemlig at synlighed og personlig kontakt spillede en vigtig rolle, hvis man ville ud med sine budskaber.

Fjender og frygt

Side 138 - Parti, penge og personkult var ganske effektive midler, når det gjaldt om at holde styr på befolkningen. Men det element, der om noget gav Saddam magten over sin befolkning, var frygten – frygten for at blive fængslet, tortureret eller henrettet eller se sin familie blive det. Disse afstraffelser kunne nemlig ramme enhver iraker, der ikke opførte sig i overensstemmelse med styrets ønsker og anvisninger, og de kunne komme som et lyn fra en klar himmel. Og netop det vilkårlige element fremmede en frygt i befolkningen, der kan være svær at forstå, hvis man ikke selv har oplevet den.

Også på dette punkt, efterlignede Saddam andre diktatorer som Lenin, Stalin, Hitler, Mao, Pol Pot og i skrivende stund Nordvietnam o. lign. diktatur stater i Mellemøsten.

En fyrste må frygte to slags farer: De indre fra undersåtternes side, og de ydre fra fremmede magthavers side. Imod de sidstnævnte beskyttes han af en god hær og gode våbenfæller... Er der fred udadtil, består der kun fra undersåtternes side den fare, at de skal sammensværge sig i al hemmelighed.

Fyrsten 1532

Side 145 – Der findes lidt firkantet sagt to måder at vælte en diktator på – han kan enten fjernes ved kup eller mordforsøg, eller ham kan besejres i en krig og afsættes af udefra kommende magter.

Side 173 - Saddam, GN og det internationale samfund

Her er det værd at huske, at intet er så vanskeligt at gennemføre, eller hvis heldigste udfald er så usikkert, som nyordninger. Man har her alle dem til fjende, som en bevarelse af de gamle forhold gavner, og finder kun lunkne forsvarer i dem, der venter sig fordele af det nye.

Fyrsten 1532

Side 201 – Verden ifølge Saddam

Vil man se rigtigt i et sådant tilfælde, må man undersøge, om fyrsten kan stå alene eller må støtte sig til andres hjælp. Dvs. om han for at gennemføre sit værk må bede (om hjælp) eller om han kan anvende tvang! I det første tilfælde vil det altid gå galt, men har han kun sig selv at stole på, og kan anvende tvang, løber han sjældent nogen fare.

Fyrsten 1532

Saddam ønskede at gå over i historien som en stor mand. Han ville gerne stå som den, der samlede nationen, befriede Irak fra britiske og amerikanske interesser, forvalte de mange olieressourcer og fungere som et samlingspunkt for den arabiske verden. Han ville være garanten for sit lands uafhængighed i en ustabil region – en regional stormagt der ikke kunne løbes over ende af Iran og Tyrkiet. Visioner var store, og nationens interesser betydelige. Og med vanlige armbevægelser var det ikke gjort med at sikre sig en plads i den brogede række af militære statsledere, der havde stået i spidsen for Irak siden kongedømmets fald.

Den 14. juli blev det irakiske kongedømme væltet ved et militærkup. Utilfredsheden med det britisk-kontrollerede kongehus havde længe ulmet i officerskorpset, der reelt var den

eneste institution i det irakiske samfund, der havde styrke og midler nok til at fjerne det eksisterende styre. Saddam ville huske på linje med store mænd som kong Nebukadnezar og abbasidekalifferne, og han er da også flere gange citeret for at sige *"Det er ikke vigtigt, hvad irakerne siger i dag, men hvad de siger om 500 år."*

De midler Saddam anvendte for at nå sine mål, var ofte brutale og hensynsløse. Hans brug af efterretningstjenester, totur, udrensning af politiske modstandere, etniske udrensninger og endda giftgas skulle alt sammen tjene til at få styr på befolkningen, men fremmede selvsagt ikke hans popularitet. Det gjorde tre krige med store tab af menneskeliv, en udpint økonomi og 12 års politiske og økonomiske sanktioner heller ikke. Set på den baggrund kan det være svært at få øje på, hvad Saddam forstillede sig, irakerne skulle huske ham for om 500 år andet end gru og rædsel. Men det var næppe det, han havde i tankerne, da han udtrykte sine ønsker for sit eftermæle.

Side 233 – Arven efter Saddam

Jeg kommer derfor til den slutning, at mennesker holder fast ved deres vaner, mens tiderne skifter; at de har heldet med sig, så længe tid og mennesker passer sammen, men at de kommer i ulykke, når det ikke er tilfældet mere.

Fyrsten 1532

Side 238 – efter tre krige og 12 års internationale sanktioner kan antallet af ofre gøres op til over en million døde, fem millioner forældreløse børn, 750.000 enker, 800.000 handicappede, 300.000 lig i hemmeligholdte massegrave, 3.600 irakere med amputerede lemmer og dusinvis af folk, der havde fået skåret tungen ud. Selvom tallene er usikre, og nogle af dem ikke udelukkende kan forklares med henvisning til Saddams styre, er der tale om et omfang af betydelige dimensioner for et land, der i dag har omkring 25 millioner indbyggere. De mange ofre, der fulgte i kølvandet på Saddams styre, er et monumentalt minde om, hvad totalitære regimer kan gøre ved en befolkning.

Side 237 – Tyskeren Norbert Elias, har en tese om, hvad der kan få et helt folk, *i hans tilfælde det tyske*, til at forstå sig selv som ofre. Hvis en gruppe mennesker efter lang tids nedværdigelser – uanset om de er reelle eller forestillede – ikke længere ser nogen mulighed for at redde sig ud af den situation, de er kommet i, mener Elias, at det nødvendigvis må resultere i en ophobning af vrede, had, misundelse og hævnfølelse. Det kræver stor psykisk energi at inddæmme sådanne negative følelser og giver sammen med følelsen af afmagt en aggressiv oplevelse af at være ofre for omstændigheder, man ikke selv har nogen indflydelse på. Derfor nægter de at tage ansvaret for deres egen situation på sig, også når nye muligheder byder sig, og det hele bliver i stedet de andres skyld, amerikanernes, jødernes, imperialisternes, vestens ...

Ja, sådan ser den arabiske, muslimske kultur ud i Mellemøsten ud i dag. Hvor jeg mener, ansvaret for mellemøsten er muslimernes eget, ikke resten af verdens.

Så muslimer! ... Rens selv ud i jeres korrupte og uduelige politiske og religiøse ledere, og giv kvinderne frihed til at skabe en bedre verden hos jer.

USA's hammer viste sig at være for stor

Det tog USA's militær få uger at knuse Iraks militær under invasionen i 2003.

Men trods otte år og 25 mia. dollars lykkedes det aldrig at samle det igen.

Jyllands-Posten den 25. juni 2014

Vinduerne i pressecentret var dækket til med sandsække. Solen og snigskytterne blev holdt ude af meterhøje betonmure, der også begrænsede følgevirkningerne af de bilbomber, der eksploderede i gaderne uden for. Men selv de højeste mure kunne ikke holde de raketter, som allehånde militser sendte af sted mod den Grønne Zone, den amerikanske besættelses hovedkvarter i Bagdad ude.

Vejen til lufthaven var en dødsfælde, som amerikanske diplomater kun vovede i bombesikre busser eller helikoptere. Hver dag dukke nye lig op i grøfter og rendesten. Dødspatrujlernes ofre.

Det var foråret 2007, og den sekteriske borgerkrig i Irak var på sit højeste. Trods overvældende militær overmagt var supermagten under belejring i Bagdad. General Raymond Odierno, næstkommanderende for de amerikanske styrker, havde indkaldt til pressemøde. Efter invasionen i 2003 havde Odierno som øverstkommanderende for den 4. Infanteridivision oparbejdet et rygte som en general, der arbejdede efter devisen om, at hvad der ikke kan klares med en stor hammer, skal klares med en større hammer.

Det var Odiernos folk, der hev Saddam Hussein op af et hul i jorden i december 2003. Men Odiernos folk blev også anklaget for at have skabt mange nye fjender ved under jagten på oprørere at anholde sunnimuslimske mænd i massevis.

"Hvad med de kurdiske enheder? Bliver de også sendt til Bagdad?" Ville en norsk kollega vide. Dengang som nu var de kurdiske enheder blandt de få i den irakiske hær, der kæmpede effektivt.

For mig findes der ikke nogen kurdiske enheder. Ingen shia- eller sunnimuslimske enheder. Kun irakiske soldater," lød svaret fra Odierno, der med sine knap to meter, sin glatragede isse og en kampvægt på den anden side af 110 kg ikke indbød til modsigelse. Men det skulle vise sig at være en farlig illusion. Både for USA og Irak.

De seneste uger synes det at være den irakiske hær, som Odierno og hans kolleger brugte otte år og 25 mia. amerikanske skattedollars på at opbygge og udruste, der er holdt op med at eksisterer. Tilbage står kurdiske shia- og sunnimuslimske militser.

De amerikanske generaler som Odierno havde brugt en for stor hammer. Det var ikke bare Saddam Hussein diktatur, men helle den irakiske stat, der var blevet smadret i 2003. Og det var ikke kun amerikanernes skyld. Saddam Hussein havde sikret sig, at de sunnimuslimske stammer og det irakiske regime var bundet uløseligt sammen.

Efter at have lagt det irakiske militær i ruiner på få uger under invasionen brugte amerikanerne otte år på at samle den irakiske hær, på at samle den irakiske stat. Det lykkedes aldrig helt. Kurderne var mere interesserede i at skabe deres egen fremtid end at kæmpe for et Irak splittet mellem sunni og shia. Odierno og hans chef, David Petraeus, fik i løbet af 2007 og 2008 mange af Iraks sunnier, der havde støttet Saddam Hussein og,

tilskyndet af Odiernos brutale metoder, sluttet sig til oprørerne, til at skifte side. Mod våben, betaling og beskyttelse.

Til gengæld for at vende de hellige krigere ryggen, der fra hele verden var strømmet til, fik de løn, våben og beskyttelse mod den shiamuslimske regering. Men det aflyste ikke den irakiske borgerkrig. Det udskød den bare. Da de amerikanske styrker forlod Irak i 2011 stoppede ddt særegne samarbejde mellem tidligere fjender. Stammemilitser blev opløst. Deres leder blev fængslet. Nu har de atter sluttet sig til den hellige krig mod regeringen i Bagdad, som al-Qaeda udbryderne i Isil (Islamisk Stat) betragter som kættere.

Ligene er atter begyndt at dukke op i rendestenene. Bilbomberne i Bagdad? De holder nok aldrig rigtig op.

Vi er apatiske vidner til et folkemord

Kim Hartzner, læge generalsekretær Mission Øst

Jyllands-Posten fredag den 12. december 2014

Jeg er lige vendt hjem fra en humanitær katastrofe i Irakisk Kurdistan, hvor der siden sommer er tilkommet 1 million internt fordrevne. Kristne og yazidier er flygtet over hals og hoved fra islamisk Stats hærgen i områder, hvor disse mindretal har levet i op til 1.700 år. De er forfrosne, der er sultne, der er desillusionerede, og de ser opgivende og fortabte ud. De har mistet alt, og lige nu risikerer mange af dem at dø af kulde.

Disse minoriteter er fordrevet af IS og fortæller om overgreb, som man næsten ikke kan rumme. IS underkaster eller udsletter enhver der ikke konverterer til deres ekstreme udgave af islam – endda shiamuslimer. Unge piger bortføres som sexslaver. Kvinder voldtages, og mænd myrdes.

Lige nu er der 2,1 millioner internt fordrevne i hele Irak. I Dohuk- området, hvor Mission Øst uddeler vinterhjælp, er der 430.000 fordrevne. Der er ikke plads til halvdelen af dem i områdets tre FN-lejre. De bor i halvfærdige betonhuse, mens temperaturen kryber under frysepunktet. Når man som jeg har set ind i de forstenede ansigter og hørt kvindernes gråd og mærket de overlevende mænds frygt, forstår man ikke hvad der kan være vigtigere end at hjælpe disse stakkels mennesker. Man forstår slet ikke, at nogle danske (*muslimer*) rejser ned og tilslutter sig IS, mens danske myndigheder ser passivt til. Lige nu forbryder 100 danskere sig mod lokalbefolkningen i Syrien og Nordirak, og først nu tages der skridt til at straffe dem eller fratage dem deres statsborgerskab.

Jeg tøver ikke med at kalde IS' ugerninger for folkemord. I Nordirak hørte jeg den ene hjerteskræende beretning efter den anden om, hvordan overlevende kvinder så deres mænd blive skudt og deres unge piger blive læsset på trucks og kørt væk. Jeg talte med en ung mor, der tryglede krigerne om at tilbagelevere hendes 16-årige datter – men IS kommandøren rystede bare på hovedet. Jeg talte med en dreng, der måtte lede i mændenes lig for at finde sine brødre og sin far.

Der er ikke rimeligt, at disse menneskeskæbner eller disse uhyrligheder skal lide under vinterkulden efter at have opholdt sig i flygtningelejre og ufærdige betonbygninger i fire måneder. Jeg har selv lige uddelt termotæpper og vintertøj til dem. I Mission Øst har vi lige uddelt vinterhjælp til 10.000 mennesker. Hvis alt går vel, når vi op på 40.000.

Hvor er det ærgerligt, at man først nu ser ud til at følge op på de danskere, der rejser ned for kun at gøre ondt værre

Der er jeg helt enig, man skal tale med dem og fortælle dem hvilket ondt de gør i Islams navn, og få dem til at tænke på konsekvenserne af den inkarnerede ondskab som Islamisk stat prædiker.

De skal lære at tænke selv, og ikke lytte til troens falske profeter.